

Dr. Papp Zoltán m. kir. csendőrszázados

- Kerkayné Maczky Emese gyűjtése és összeállítása

Származása - a család

Született: Szombathely 1914. december 4.

Meghalt: Utrecht, Hollandia 1979. március 15.

Szülei:

Édesapja Papp József (1859-1928) a soproni evangélikus tanítóképző-intézet igazgatója, a II. oszt. polgári hadi érdemkereszt tulajdonosa, Papp János és Szabó Zsuzsanna fia.

Édesanyja kenesei Kenessey Jolán (1869-1944) kenesei Kenessey Móric (1837-1918) veszprémi állami közjegyző, udvari tanácsos, a veszprémi református egyház főgondnoka, Veszprém vármegye th. biz.-nak és Veszprém r. t. város képviselőtestületének tagja, a szombathelyi állami közjegyzői kamara örökös díszelnöke és 17 éven át volt elnöke, és vönöczki Pap-Kovách Emília (1840-1922) leánya.

Papp Zoltán nagy családba született. Tizenegy testvér között ő volt legfiatalabb. Testvérei: Miklós, Géza, Sára, Lajos, József, Elek, Jolán, Ilona, Emília és Kató.

Papp Józsefné Kenessey Jolán 70. születésnapján gyermekei körében – 1939. Ülők balról: Jolán, Ilona, az ünnepelt édesanyja, Emília, Kató. Állók balról: Sára és férje Dr. Kulitzcy Béla, Lajos, József, Zoltán a csendőr, Papp Elekné Tajthy Magdolna és Elek.

Két bátyja, Miklós (1896-1914) - jobbra, és Géza (1897-1915) - fent, 18 éves korukban az első világháborúban hősi halált haltak.

Felesége Beilschmiedt Éva Zsuzsanna (Sopron, 1922.9.13. - Utrecht, Hollandia 1991.9.3), akit Hollandiában, 1958. február 4-én vett feleségül.

Két gyermekük született:

Gyöngyvér (Enschede Hollandia 1959.6.15.) buszsofőr volt, majd egy betegség és baleset következtében rokkantnyugdíjas lett.

Zoltán (Enschede, Hollandia, 1961.12.21) rendőrszázados, biztonsági tanácsadó. Házas. Felesége Dévényi Mariann. Két gyermekük született: Marco Gábor és Sissi.

Sokat dolgozott a kilencvenes évek elején a magyar rendőrséggel. A magyar rendőri képzés újjáépítésével, szervezet változással foglalkozott. *“Kaptam érte magyar miniszteri kitüntetés, a Szent György érdemjelet. Ki gondolta volna, hogy egy magyar csendőr fia, aki életében először akkor érkezett Magyarországra, amikor a határok 1989-ben megnyíltak és a Kelet-Németek szöktek Ausztriába. 1990 végén szintén Magyarországon jártam egy Holland rendőr delegációval, amikor majdnem forradalom tört ki (taxi- és közélet blokkád az egész országban. Ilyen formában próbáltam valamit tenni Magyarorszáért.”* 2007-ben résztvett a Boszniai *European Union Police Mission (EUPM)* misszióban.

Csendőrség kötelékében eltöltött idejéről röviden halotti búcsúztatásában lehet olvasni.

(Mint a csendőrök zöme esetén, szolgálati idejükről alig maradt fenn kép a háborút követő csendőr üldözések következtében.)

Szovjet fogság és börtönévek

1962-ben írt egy könyvet holland nyelven a szovjet és magyarországi fogságairól, amiben ecseteli a szörnyűségeket amiket átélt. Írása soha nem került kiadásra, mert nem talált kiadót. Akkoriban sokan írtak könyvet a háborúról, de a kommunizmusban átélt rémtettek nem voltak elég érdekesek a kiadóknak. Talán az is lehetett az “érdektelenség” oka, hogy egy magyar királyi csendőről volt szó. A kommunizmus rémségeit nyugaton sohasem kezelték megfelelően, számukra egyáltalán nem volt elítélendő, hiszen testközelből nem tapasztalták meg.

Szerencsére az átélt borzalmakat nem csak holland nyelven írta meg, hanem magyarul is lejegyezte egy füzetbe. A kézzel írt szöveget fia Zoltán legépelte és rendelkezésre bocsájtotta.

“Visszaemlékezés az orosz- és magyar hadi- és politikai fogságra

Nagyon nehezemre esik ebben a kis cikkben visszapillantanom az elmúlt szörnyű 12 évre, melyet a legborzasztóbb körülmények, a nyugati fülnek szinte hihetetlennek tetsző szörnyűségek közepette kellett eltöltenem sok csendőr bajtársammal együtt. Meg kell azonban, hogy ismerje mindenki a keleti véres szörny irgalmat nem ismerő eszközeit. Mondjátok el tehát bajtársaim, minden nyugati ismerősötöknek, amit most tőlem hallotok. Világosítsátok fel őket arról, hogy nincsen kímélet, nincsen irgalom, minden nem kommunista rendszernek pusztulnia kell az ő

vörös bibliájuk szerint. „Likvidálnak” mindent, és mindenkit, ami nem vörös. Összetörnek, összerombolnak mindent, ami nekünk és eleinknek szent és kedves volt csak azért, hogy az ő aljas céljaiknak semmiféle hagyomány és erkölcs útjába ne állhasson. Fel kell tehát ráznunk a nyugatot tespedt enerváltságából, és naivitásából, zúgassuk füleikbe örök mementóként: az oroszokkal másként tárgyalni, mint vasbottal a kézben, nem lehet!

1945 május 11-én kerültem orosz hadifogságba, a kapituláció után három nappal Csehországban. Ezzel elkezdődött szenvedésem hosszú sorozata. Az első, egy 180 km-es gyaloglás volt. Kb. harmincan voltunk együtt magyarok. Nehezebb holmijainkhoz volt egy kocsin egy nagy muraközi lóval. Sokszor megirigyeltük útközben, hogy éhét az útmenti füvel csillapítani tudta. Mi akkor még embereknek éreztük magunkat, s még nem fanyalodtunk ilyesmire. 6 davajlegény kísért bennünket géppisztolyokkal.

Öt napi étlen-szomjan menetelés után megérkeztünk **Brünne**, ahol egy óriási repülőtéren hajtottak be bennünket. Elnevezték ezt éhségmezőnek. Ugyanis a már itt együttlevő kb. 40.000 hadifogoly napok óta nem adtak egyáltalában enni. Mi azonban fogtuk magunkat, s leöltük öreg paripánkat. Nem volt ugyan egy csipetnyi sónk sem hozzá, de jó étvágygal elfogyasztottuk táborfűzön pirított húsát. A többi hadifogoly csurgó nyállal vett körül bennünket, míg meg nem könyörültünk rajtuk, s adtak a „finom” lóhúsból, akinek csak jutott. Még itt voltunk az „éhségmezőn” két napig. Akkor az összes magyart külön szortírozták, s elkezdődött az első „zabra”. Azaz végig kutattak bennünket a mellénk beosztott orosz katonák, s ami értéket csak találtak nálunk, azt mind elszedték, s halomra rakták. Utána tisztjeik zabrálták le a katonákat. Azután elvittek bennünket egy dróttal körülhálózott gazdasági iskolába. Itt már adtak valamit enni, ha egyáltalában ételnek volt nevezhető az a lélötty. Bezsúfoltak bennünket az iskolaépületekbe, ahol egymás hegyén-hátán feküdtünk a padlón.

Egy hét elteltével bevagoníroztak, s elindultunk Magyarországon keresztül kelet felé. Egy 10 tonnás kocsi 48 hadifoglyot tettek. Mozdulni is alig tudtunk. Enni, inni útközben csak Budapesten adtak valamit. Rekkenő hőség volt. Végre Szolnok után elért bennünket egy nagy zivatar, s a vagonok tetőjéről lecsorgó esővízzel oltottuk szomjunkat. Négy napos utazás után érkeztünk a romániai **Ramnicul Serat-ba**. Ekkorra már három halottunk volt.

Itt megint behajtottak egy óriási magyar hadifogolytáborba. Az étkezés itt már tűrhető volt, de az elhelyezés, és tisztasági viszonyok... Jobb arról nem is beszélni! Botokkal felszerelt német hadifogoly katonák tartották fent itt a rendet és bizony nemegyszer jól megverték néhányat közülünk. Ezért a kétes „rendfenntartó” munkájukért azonban szabad bejárásuk volt a konyhára és dagadtra ehették magukat. Ilyetén szerep elvállalására mindig akadtak jellemtelen és nagybélű emberek. Néhány napi ittlét után a tábor lakóinak jórészt egy szörnyű hasmenés kapta el, mely egymásután szedte a halálos áldozatait. De, aki életben maradt az is olyan szörnyen lesoványodott, hogy legjobb barátja is alig ismert rá. Nem is csoda! Volt olyan, aki napi ötvenszer is nyargalni volt kénytelen. Ezt a kórt még elég szerencsésen átvészelttem, csak én is nagyon lefogytam. Kb. két hetet töltöttem itt, azután megint bevagoníroztak, s hasonlóan zsúfolt körülmények között elindultunk tovább keletre – Oroszországba. A végtelen orosz síkságokon száguldott velünk a vonat, vagy állt sokszor félnapig is egyes állomásokon. Közben alig nyitották ránk az ajtót. Ilyenkor belöktek 1-1 vödör vizet vagy moslékot. Most már azonban kezdtünk kivetközni emberi mivoltunkból. Előfordult, hogy a vödröt úgy megrohantuk, hogy az felborult, s hoppon maradtunk.

Végre július első napjában megérkeztünk **Szaratovba**, s kivittek egy földbunkerekből álló fogolytáborba. Amikor megláttuk leendő „szállásunkat”, elképedve néztünk egymásra. Hát ilyen helyen is lakhatnak emberek?! De lakhatnak ám! Százával zsúfoltak bennünket egy - egy barakkba, ahol poloskáktól nyüzsgő deszkapriccseken feküdtünk éjszakánként „élére fektetve”. Ez azt jelentette, hogy 35-40 cm hely jutott egy embernek, s ha valaki megfordult álmában vele együtt kellett fordulnia az egész sornak.

Pár napig pihentünk majd elkezdődött a kényszermunka. Elvittek minket egy németek által összebombázót olajfinomító gyárba, melynek az udvarán a legnehezebb kubikosmunkát kellett végeznünk, csöveket felszedni, s fektetni. Azután építkezéshez kerültem. De mindenhol csak hajsza, hajsza. Egy percnyi nyugvás nem volt. Sokszor 15-16 órát dolgoztunk egy nap. Közben vízleveseket kaptunk, és annyi kását, hogy egy macskának is kevés lett volna. Természetesen a kondíciónk rohamosan romlott. Én a rendes 85 kg-os átlagsúlyomról 47 kg-ra lefogytam. Még nem tanultuk meg, hogy Oroszországban csak úgy lehet megélni, ha lop az ember.

Később kivittek egy „szovkozba”. Itt megláttuk, hogy az orosz lakosság élete sem sokkal különb a mienknél. Hihetetlen volt a nyomor mindenütt. Földbunkerekben laktak a szovkoz-munkások is. Bementem egyikbe. Borzasztó kép tárult elém. Egy piszkos konyha volt a közepén, melyet 4 priccsekkal felszerelt lyuk vett körül. Mindegyik „szobában” egy-egy 5 tagú család és egy kecske lakott. A konyha közös volt. Ez a szovkoz-életem volt a mélypont. Az eddiginél is rosszabb ellátásunk volt, mert mindent elloptak. Az orosz és magyar táborvezetőség vetélkedve lopott. Szerencsére nem sokáig voltunk itt. Visszavittek Szaratovba és tovább kubikoltunk az olajfinomító udvarán. Testi és lelki állapotom egyre tovább romlott, s délután munkaközben összeestem, s 24 óra hosszat öntudatlanul feküdtem a tábor gyengélkedőjén. De csak két napig lehettem ott, mert a tábor mindenható „szesztrája” (ápolónő) kiküldött megint munkára. Itt néhány nap múlva megint összeestem, s ekkor már olyan rossz állapotban voltam, hogy végre kórházba vittek.

4 hónapig voltam ebben a hadifogoly kórházban, ahol valamivel emberibb körülményekhez és pihenéshez juthattam. Innen felgyógyulásom után egy másik Szaratovi táborba kerültem, mely hadifogoly-életem egyik legjobb helye volt. Ez egy kimondott „orgazda láger” volt, ahonnan a hadifoglyok mindenféle élelmiszerral foglalkozó - és dohány-, pálinkagyárakba jártak ki dolgozni. Ott az orosz civilmunkások által összelopott dolgokat olcsó pénzen megvásárolták, behozták a táborba, ahol megindult a cserebere, s következő nap vitték ki a másik gyárba eladni az oroszokkal cserélt dolgokat. Persze mindegyik keresett az üzleten, s jól élt. Én egy lisztgyár zsáktisztogató üzemébe kerültem és finom lenből készült liszteszsákokkal kereskedtem, melyeket az oroszok alsóruha készítés céljából szívesen vásároltak.

Sajnos ez a jó helyem csak rövid járatú volt, mert két hónap múlva átvittek egy másik táborba, ahonnan egy óriási repülőgépgyárba küldtek ki dolgozni, ahol földmunkákat, és rakodómunkákat végeztünk. Ebben a táborban összejöttem egy magyar utászászlóssal, aki nem tudom miért, gyűlölködni kezdett velem és hazug koholmányokat találva ki rám, bespiclizett az orosz parancsnokságnál. Minden tábornak megvolt a saját G.P.U.-s (később M.V.D.-s) tisztje, akik a legkülönbébb nyomorúságokat végeztek a foglyok között. Egy szép napon előállítottak a tábor M.V.D.-s tisztje elé, aki napokon keresztül faggatott, gyötört, s minden áron valami háborús bűncselekményt akart rám bizonyítani, amelyet állítólag Oroszországban a lakosság ellen követtem volna el a háború alatt. Mellesleg soha nem jártam Oroszországban a hadifogságba esésem előtt. Midőn nem ment velem semmire sem, beszállított az M.V.D.-s börtönbe, a **Ljublankába**.

Itt egy fél évig ültem magánzárkán anélkül, hogy egy szót is szólta hozzám. A börtönviszonyok ép oly sötétek és állatiak voltak, mint a hadifogolytáborban. Csak épen nem kellett kényszermunkát végezni. Végre elővették az ügyemet, s hetekig tartó vallatás, kínzás és súlyos bántalmazás után, sikerült néhány ugyanottan, a börtönben tartózkodó volt ezredtársam segítségével bebizonyítanom, hogy a gyanúsítás alaptalan, s még csak nem is voltam Oroszországban. Erre még ültettek egy kicsit, s újabb néhány hét múlva elvittek ismét egy hadifogolytáborba **Dzerzsinszkij-be**. Itt magyarok voltak eleinte, de később németekkel töltötték fel, mert a magyarokat néhány csendőr, rendőr és VKF2-s, kivételével 1947-ben mind hazavitték.

A börtönben néhány volt bajtársammal sikerült az érintkezést néha felvennem, s azok csak ekkor világosítottak fel, hogy a hágai egyezmény értelmében a magyar tisztek nem kötelesek a hadifogságban dolgozni. Így itt Dzerzsinszkij-ben minden orosz kényszer ellenére sem voltam hajlandó külső munkát vállalni, legfeljebb önkéntes alapon tábornapostiszi ténykedést végezni. Midőn a magyarokat elvitték, visszamaradt 6 társammal együtt mindennemű munkát megtagadtunk, s követeltük egy magyar tiszt tábora való szállításunkat. Pár hét múlva ez meg is történt, s 1947 szeptemberében így kerültem egy **Monasztirka** nevű orosz falucska melletti nagy tiszt táborba, ahol román, német, osztrák és magyar tisztek voltak. Összesen mintegy 3000-en. Rövid idő múlva a magyar tisztek nagy részét is hazavitték csak a megbélyegzett csendőr, rendőr, SS és VKF-es tisztek maradtak vissza, mintegy 170-en. Nem volt itt olyan kibírhatatlan kellemetlen a helyzetünk, mint a korábbi táborokban, bár itt is földbunkerekben laktunk összezsúfolva. De nagy volt az összetartás, a románokkal igen jól ki tudtunk jönni, s így az orosz erőszakoskodásokkal szemben egységesen ellenálltunk. A román tisztek 1948 tavaszán meghallották, hogy más táborból a románok legnagyobb részét hazaszállították. Erre éhségstrájkba kezdtek 1200-an egyszerre. Az orosz vezetőség ettől félt mindig legjobban, mert minden tömeges éhségstrájkot 24 órán belül be kellett jelenteniük a belügyminisztériumba. Ekkor onnan azonnal nagy bizottság szállt ki, mely igyekezett a strájk okait felderíteni. Ilyenkor aztán kiderültek a visszaélések, lopkodások. Most is így történt. Mivel a parancsnokság az éhségstrájkot leszerelni nem tudta, jelentenie kellett felfelé, s harmadik napon kiszállt egy orosz vezérezredes nagy sleppel, s megígérte a románoknak, hogy rövidesen haza fogják őket szállítani. Mihozzánk is ellátogatott, erre mi is követeltük hazaszállításunkat, s nekünk is megígérte, hogy 48 június közepéig hazaszállítanak. A hangulat megnyugodott, a románok felvették a kanalat, a vezérezredes elutazott, azonban a sleppje ott maradt, s elkezdtek kutatni az éhségstrájk szervezőit. Itt természetesen akadtak spionok. A szervezők kiderültek, s megkezdődött a szisztematikus elhurcolások, szanaszét az egész orosz birodalom minden részébe. Egy hónap leforgása alatt az 1200 románból egy sem maradt ott.

Április elején minket is elszállítottak 170-ed magammal egy **Gorkij** melletti kisvárosba **Igumnovóba**, egy német legénységi táborba. Itt megint elkezdtek ránk erőszakolni a munkát. Egy hónapig kínlódtak velünk. Mindent megpróbáltak, de nem álltunk kötélnak, sőt folyton nagyobb követelésekkel álltunk elő, s mindig erősebben követeltük a hazaszállításunkat. Az ottani parancsnok, egy alezredes, egy alkalommal azt a választ adta, hogy az otthoni kormányzat nem tartja kívánatosnak a honlétünket és "itt fogunk a Szovjetunióban megfekedni". Na csak ez kellett nekünk! Néhány öregebb beteges tiszt kivételével most mi kezdtük el az éhségstrájkot, s ugyanaz a cirkusz zajlott le. Mi követeltük, hogy szálljon ismét ki a vezérezredes, aki ígéretet tett nekünk, s írásban adja hazaszállításunknak az időpontját. Az nem jött el, hanem kiküldtek a harmadik napon egy másik tábornokot, aki felsorakoztatott bennünket orosz szuronyos katonák sorfala közt a tábor udvarán, s megkérdezte, hogy felvesszük az

étkezést, vagy nem? Néma csönd... Erre 11-ed magammal névszerint kiszóllítottak, s elszállítottak szuronyosok között **Dzerzsinszkij-be**, ugyanabba a német táborba, ahol már egyszer voltam. Itt tovább folytattuk az éhségstrájkot 7 nap és 4 óra hosszát. Közben folytonos kihallgatásokkal gyötörték bennünket, végül is midőn minden követelésünket teljesítették és megígérték azt, hogy néhány héten belül hazaszállítanak, felvettük a kanalat. Ekkor pár heti nyugalom következett. Udvariasak voltak hozzánk úgy az orosz, mint a német tábor vezetőség, s békében hagytak.

Végre augusztusban egész váratlanul hazaszállítottak egy szomszéd magyar legénységi tábor, s közülünk is hatot. Visszamaradtunk hárman csendőrök, egy rendőr, s egy VKF2. tiszt. Bennünket is rövidesen elszállítottak azonban **Tusinóba**, **Moszkva** külvárosába. Előzőleg **Gorkiban** összpontosítottak bennünket, ahol még egy csomó csendőr és rendőr bajtársakkal akadtunk össze, akikkel az éhségstrájk kitöréskor együtt voltunk. Hozzácsaptak minket egy csupa német S.S. katonából álló szerelvényhez, melyet géppuskával, vérebekkel, s reflektorokkal őriztek, s így vitték **Tusinóba**, majd onnan, egy német S.S. táborba **Dolgo Prudnájára**. Mindegyik helyen csak egy hónapot voltunk, s mindent elkövettek velünk, hogy munkába törjenek bennünket, de hiába való volt minden erőlködésük. Tudtuk nagyon jól, hogy ha sikerül betörniük bennünket, pokol lesz az életünk. Inkább választottuk az örökös harcot és ellenkezést. Hamar ránk untak így, s Dolgo Prudnájáról továbbítottak egy hazameneteli lázban égő magyar legénységi táborba, **Morsajszkba**. Innen rövidesen haza is vitték a legénységet, csupán a csendőröket és rendőröket tartották vissza ezek közül is. A tábor ezután német legénységgel töltöttél fel. Ebben a táborban volt egy 3000 kötetes szép német könyvtár, amelyet az oroszok teljes egészében kihoztak valahonnan Németországból, s azután ennek a tábornak ajándékozták. Végre így művelt emberekhez méltó olvasmányokhoz jutottunk. Itt sem volt azonban hosszú tartózkodásunk. Tovább szállítottak **Stalingoroszba**, a moszkvai szénmedence egyik bányászvárosába 1949 márciusában. Itt megint előről kezdődtek a szokásos rendszer szerint a munkába törési kísérletek, s most is sikertelenek maradtak, sőt egy ünnepnap kényszermunka miatt éhségstrájkot szerveztünk a legénység között, s magunk is megint „letettük a kanalat”. Ezért aztán egy német S.S.-ekből álló büntető táborba vitték át 30-ad magammal, mely azonban jobbnak bizonyult minden eddigi tábornál a német legénység nagy összetartása következtében. 1949 augusztusában megtörtént egy régi követelésünk teljesítése. A hadifoglyoknak nemzetiség szerinti különválasztása. A magyarokat **Kievi** és **Voronyezsi** táborokba gyűjtötték össze.

Én a többi velem volt magyarokkal együtt **Voronyezsbe**, oroszországi utolsó állomásomra kerültem. Itt elége rendezett viszonyok között éltünk, különösebb esemény nélkül egészen 1950 decemberében bekövetkezett hazaszállításunkig. Itt kaptunk hazulról néhány rejtjelezett üzenetet, melyben ismerőseink értesítettek részletesen az otthoni állapotokról és arról, hogy mi vár bennünket otthon. Így elhatároztam, hogy ha Romániába kerülünk, az első adandó alkalommal megszököm, átmegek Magyarországra, ahonnan nyugatra szököm tovább. Tényleg, midőn 1950 december 8-án **Máramarosszigetre** ért a szerelvényünk, az éjjeli órákban megszöktem, s egy hétig tartó út után a **Vihorlát-Gatin** hegységen keresztül Szatmárnémeti mellett elértem a román – magyar határt. Óriási pechemre azonban egy tejfehér ködbe kerültem, eltévedtem, s beleszaladtam a román határávósok kezébe.

Egy hétig hurcoltak ezután **Szatmárnémeti**, **Máramarossziget** és **Nagyvárad** román ávós pincéiben ide-oda, végül is december 23-án reggel **Biharkeresztesnél** átadtak a magyar Ávónak. Ezek még aznap összebilincselve, autón felszállítottak **Budapestre**, az Ávó Mosonyi utcai börtönébe, s elkezdődött a majdnem 6 éves magyarországi Kálváriám.

Négy hónapig tartó testi és lelki kínzások után, az örület szélére kergettek, s így kényszerítettek arra, hogy egy csupa koholt terhelő adatot tartalmazó hamis jegyzőkönyvet írjak alá. Midőn ez megtörtént, átszállítottak a Budapesti katonai börtönbe, mint vizsgálati foglyot, ahol 1951 júniusában állítottak elő elsőfokú hadtörvényszéki tárgyalásra. Itt hiába védekeztem azzal, hogy a jegyzőkönyvet a legmagasabb fokú testi- és lelki kényszer hatása alatt írtam alá, s annak adatai mind hamisak. A honvéd ügyész három tanút produkált, akiket akkor láttam életemben először. Egy tanú pedig egykori alárendelt alhadnagyom volt. Az előző 3 tanú össze-vissza hazudozott mindent rám, s midőn megkérdeztem tőlük, hogy látták-e saját szemekkel, amit rám vallottak mindegyik azt válaszolta, hogy nem, csak úgy hallották másoktól. Egykori alhadnagyom pedig csak jót és szépet mondott rólam, bár ezzel kitette magát annak, hogy még a tárgyaláson vagy rögtön azután letartóztatják.

Ezután egy Sebes nevű katonaiügyész halálbüntetést kért rám, majd a haditörvényszék Andó őrnagy halálbíró (ugyanis addig 200 halálos ítéletet hozott) elnökletével bűnösnek mondott ki háborús bűncselekmény elkövetésében és 8 évi börtönbüntetésre ítélte. Ezt az ítéletet ugyanaz év októberében másodfokon helybenhagyták.

1951 végén átszállítottak a székesfehérvári katonai börtönbe, ahol közel egy évet töltöttem borzasztó bánásmód és éheztetés mellett. Nappal a börtönőrök kínoztak, éjjel rokonaik, a poloskák. Súlyosan megbetegedtem, s vesegyulladással és roppant magas vérnyomással a budapesti katonai rabkórházba szállítottak, ahonnan még gyógyulatlanul 1952 november végén a **Márianosztra-i** állami börtönbe vittek tovább. Ez egy u.n. szigorított börtön volt politikai foglyokkal zsúfolásig megtömve. Egy kis 4 x 2 méteres magánzárkába sokszor 6-7 rabot összezsúfoltak, ahol mindennemű foglalkoztatás nélkül hülyén kellett bámulnunk a fehér falat és egymás raplijait elszenvedni. Szörnyű volt!

Végre 1954 márciusában sikerült egy rabmunkahelyre kikerülnöm a Csolnoki bányához. Bár rossz volt itt is a bánásmód és szörnyűek a bányabiztonsági berendezések, nagy volt a hajsza is, mégis megváltás volt ez számunkra, mert volt egy kis mozgás körülöttünk, jobban tellett az idő, s könyvekhez is hozzájutottunk.

Majdnem két esztendőt töltöttem itt. 1955 novemberében azonban azon a címen, hogy hangadó vagyok s politikai szempontból megbízhatatlan, beszállítottak ismét Márianosztrára.

Innen 1956 október 28-án szabadított ki az ifjúság és a szobi vasutasok. Pár nappal utóbb elragadott engemet is a forradalom szele, s **Győrben** exponált beosztást vállaltam, melyet nyomon követett az oroszok emlékezetes november 4-i ránk törése. Egy heti ellenállás, majd bujkálás után kénytelen voltam hazámat elhagyni, s Hollandia földjére menekülni.

Bajtársak! Rövid kis vázlatban számoltam be a velem történekről, s azokról az állati módszerekről, melyekkel emberek ezreit és millióit tartják rabságban.”

*

A “visszaemlékezéssel” kapcsolatban fia megjegyzi: *“Különleges, hogy több helyen úgy Oroszországban mint Magyarországon, ahol édesapám volt fogságban, a pályafutásom során én is jártam, anélkül, hogy tudtam volna ezekről. Én, hasonló képen mint édesapám, ha nem is csendőr, de rendőr százados vagyok. 2007 óta végzem munkámat rendőr biztonsági tanácsadóként. Most, 2021 márciusában van a katonai-, és rendőri pályafutásom 40. évfordulója.”*

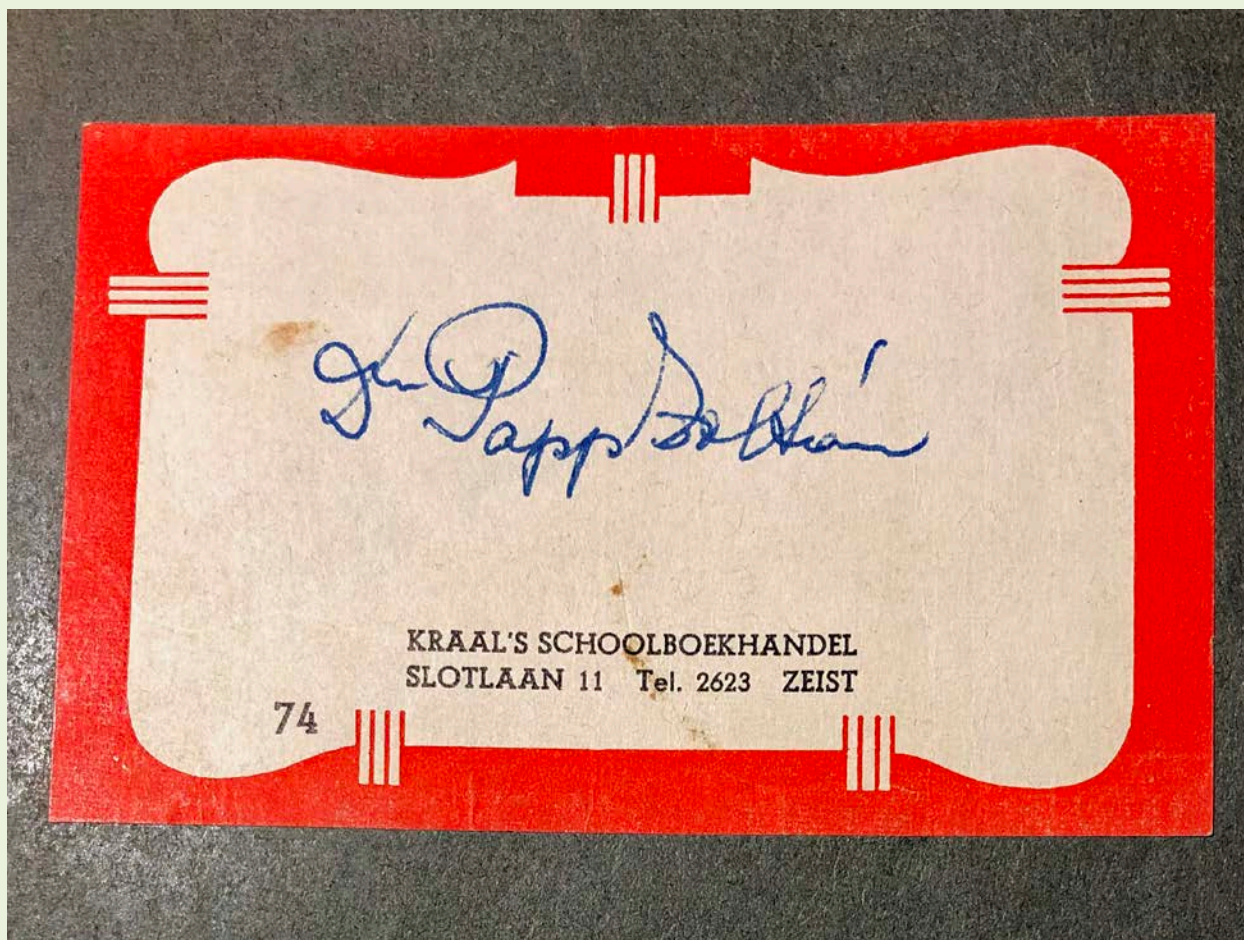
Részlet a visszaemlékezésből:

Visszaemlékezés.

Nagyon nehezemre esik ~~a kis cikkeken~~ a kis cikkeken
~~között~~ visszapillantanom ~~az~~ az elmúlt
szövegű 12 évre, melyet a legborzongatóbb körülmények
között, a nyugati filmek szinte hihetetlennek tetsző
szövegűségei közepette kellett eltöltenem sok esendő-
bajtársammal együtt. ^{Meg kell értenem, hogy ismerje}
^{mindenki a Keleti véres szöveg igazságot}
^{nem ismeri a közönséget. Mondják, az a Keleti közönség mindenki a nyugati}
1944 végén az 45 elején Beberben ~~eljegyeztem~~, mint
ismerősöknek, amit most tölem hallotok. Világosítotok fel
őket arról, hogy nincsen kímélet, nincsen igazságon, minden
nem kommunista rendnek pontulnia kell az "ő" vörös
bibliájuk szerint. "Likvidálunk" mindent és mindenkit, ami
nem vörös. Ömerőnek, ömerőbolnak mindent, ami ne-
künk és eleinknek ment és kedves volt csak azért, hogy
az "ő" aljas céljainak semmiféle hággomány és erkölcs
utjába ne állhasson. Fel kell tehát tárunk a nyugati ^{terület}
szerválságából és neivításából, réggassuk fiúikbe örök
mementőként: az oroszai márként tárgyalni, mint vasbot-
tal a kőben, nem lehet!

1945 május 11-én kerültem orosz hadifogdába, a Kapitu-
láció után 3 nappal, hehozában. I ezzel elkerültem
nevezetesen homni sorozata. ^{Az első egy 180 km-es gyaloglás volt.}
~~Itt napi ellen nem~~ ~~menetelt.~~
~~Itt megismerkedtem~~ Btümbe. Kb. 30-an voltunk együtt ma-
gyarok. Nehezebb holmijainkhoz volt egy kocsi egy nagy

muraköri loval. Sokszor megíroggeltük ittörben,
hogy éhét az útmenti füvel csillapítani tudta. Mi
akkor még embereknek éreztük magunkat, s még
nem fanyalodtunk ilyesmire. 6 darvajlegény kíséret
bennünket Gépintólyokkal. Itt napi ellátásunk
menetelés után megérkeztünk Brünnebe, ahol egy óriási
repülőteremre hajtottak be bennünket. Elneveztek ott
éhségmérőnek. Ugyanis a már itt együttlevő kb. 40000
hadifogolyunk napok óta nem adtak egyáltalában
enni. Mi azonban fogtuk magunkat, s leöltük örag
paripánkat, nem volt ugyan egy csipetnyi sóska sem
horra, de jóétvágygal elfogyasztottuk táborházán piri-
tott kuszát. A többi hadifogoly csurgó nyállal vett kö-
szül bennünket, míg meg nem köngörültünk rajtuk, s
adtunk a „finom” lóherből, akinek ^{szék} jutott. Még itt voltunk
az „éhségmérő” 2 napig. Akkor az ismer magaszt
különosztóosztalk s elkerdődött az első „rabra”. Azaz
végigkutatattak ^{bennünket} a mellénk beontott ~~oron~~ katonák, ~~és~~
ami értéket csak találtak nálunk, azt mind elrejték, s
egy halomba rakták. ^{ittang a nyitjeit, rakták be a katonák.} Aztán elvittek bennünket egy
drótokkal körülhálózott gardasági iskolába. Itt már ad-
tak valamit enni, ha egyáltalában ébelnek volt nevezhető
az a létötty. Berendeztek bennünket az iskolaépületbe, ahol
szűz hűvös háló felhúztunk a padlón. ^{hát} ~~Egy~~ elteltével

A visszaemlékezéseket tartalmazó füzet borítólapjáról

Dr. Papp Zoltán szabadulása után Győrbe ment, ahol szinte azonnal - 1956. október 30. - "Ideiglenes személyi igazolványt" állítottak ki számára, mely 1957 jan. 30-ig volt érvényes.

Márianosztrán együtt raboskodott Krupa Sándor ferences szerzetessel, aki több könyvben leírta börtönélményeit. Dr. Papp a szerzetes egy könyveit terjesztő levelének tetejére írta: *"velünk volt börtönben. Ismerem a könyveit, jók. A háborús okokról is ír.!"*

Szabadulását Márianosztráról csak röviden említi: *"1956 október 28-án szabadított ki az ifjúság és a szobi vasutasok"*. Bármilyen más leírásban sem olvasható bővebben a márianosztrai rabok kiszabadítása. Dr. Papp Zoltán iratai között viszont fia rátalált Töttössy Miklós értékes írására 1984-ből, amelyben részletesen ecseteli szabadulásuk történetét:

"Szabadulás Márianosztráról

A szabadságharc kitörése utáni napokban, amikor az ország népe örömmámorában ünnepelte a kommunista terror felett aratott győzelmet, a különböző fegyintézetekben, munkatáborokban sínylődő elítéltek életében semmi változás nem történt. Szinte úgy látszott, hogy ezekről

megfeledeztek, pedig forradalmi ifjúság egyik követelése a politikai foglyok szabadon bocsájtása volt. Nos, ennek a látszólagos "elhallgattatásnak" az a magyarázata, hogy ebben az időben az igazságügyi szervek, a börtönök vezetőségé, az akkor még működő ÁVH vezetése alatt állottak s ezeknek egyáltalán nem volt szándékukban, legalább is nem minden fenyegetés nélkül, a rabok tízezreit szabadon bocsájtani. Tudták ugyanis, hogy ezek azonnal csatlakozni fognak a szabadságharcosokhoz, ami később valóban be is következett. Október 25-én megalakult Nagy Imre kormányban a Belügyminisztériumot Münnich Ferenc, az Igazságügyit pedig Molnár Erik, e két kipróbált rákosista vette át. Mindketten tudták, hogy a politikai foglyok szabadon bocsájtását nem lehet sokáig elhalasztani., de igyekeztek az időt húzni, amennyire ez lehetséges volt. Elhitették közvéleménnyel, hogy politikai foglyok felülvizsgálatát és szabadon bocsájtását hivatalosan intézik, - ugyanakkor szigorúan utasították a börtön vezetőit, hogy a rabokat a legszigorúbb zárlat alatt kell tartani és a külvilággal minden kapcsolatot meg kell szakítani. Ennek az volt az eredménye, hogy a börtönökben, munkatáborokban a rabokat nem vitték többé dolgozni és szigorúan mindenkit cellájukban tartottak. Sok helyen a kötelező napi sétát sem tartották be. Az őrség létszámát megkettőzték, az őrtornyokban géppuskákat állítottak, mindennemű látogatást, levélírást felfüggesztettek. Mindent avval indokoltak, hogy az országban „felelőtlen, fasiszta egyének provokációs merényleteket követnek el a közrend ellen” és a rabok biztonsága érdekében látták szükségesnek ezeknek az intézkedéseknek a megtételét. Ami gyanús volt, hogy egyes jobb érzésű örök korábban még elmondták, hogy mi történik a fővárosban, de a zárlat után már ezek sem mertek beszélni. Félték, - nemcsak azért, mert a politikai tisztek megfenyegették őket, hanem mert maguk sem tudták, hogy egy általános rabszabadulás esetén, mi lesz a sorsuk. Sokaknak nem volt legjobb a lelkiismerete...

A Márianosztrái fegyház távol minden nagyobb településtől 24 órával ballagott az események mögött. A fegyőrökön kívül senki se járt be az intézetbe. A börtön, mint fegyelmi büntetőintézet szerepelt és el lehet képzelni, hogy milyen örök teljesítettek itt szolgálatot. Az egy-két emberséges ör, aki igyekezett a szabályokat betartani és a rabok amúgy is súlyos életét nem megnehezíteni, mint pl. Domján és Farkas fegyőrök, nem sokat jelentettek a sok elvadult szadista között.

1956 október 23-án itt is bekövetkezett, ami a többi fegyintézetnél: az intézetet hermetikusan elvágták a külvilágtól. Napok teltek el és senki se tudta, hogy mi történik odakint. Az első megmozdulás október 25-én történt, amikor ÁVH-s tisztek jelentek meg és az egyik rabot FÜZESI Lajost és néhány zárkatársát elvittek kihallgatásra. Ilyen váratlan ÁVH kihallgatásnak a rabok elég gyakran ki voltak téve, általában valakivel kapcsolatban akartak megtudni újabb részleteket, vagy szintén elég gyakori volt, hogy valamilyen ügyel kapcsolatban akartak újabb ügyet kovácsolni. Füzesit azonban rövid kihallgatás után azonnal szabadlábra helyezték el.

Innen kezdődik az a történet, amely a Márianosztrái rabok szabadulását eredményezte és ez egyetlen ember bátorságának, kezdeményezésének és bajtársiasságának köszönhető!

Füzesi MAV forgalmista volt, aki egy alkalommal egy szemafort elnéző vonatot akart megállítani, a vonat léghuzama a kerekek alá húzta és Füzesi elvesztette térd felett egyik lábát. A Forradalom kitörése után, régi barátai és kollégái megjelentek Márianosztrán és követelték a börtön parancsnokától Tóth Gyula alezredestől, hogy Füzesit azonnal adják ki. A börtön parancsnok, a „gonosz törpe”, ahogy a Tóthot a rabok hívták, azonnal telefonált az ÁVH-nak utasítás végett. Nem sokáig kellett várnia a válaszra, mert hamarosan ÁVH tisztek jelentek meg és Füzesi ügyét pillanatok alatt „felülvizsgálták” és kiengedték. Evvel akarták elkerülni, hogy a többi rab tudomást szerezzen a kint lejátszódó dologról.

Az ÁVH-n mindennel számoltak csak Füzesivel nem. Miután kiengedték és barátai ünneplése közben hazament, nem felejtette el, hogy kiengedése órájában 419 rabtársa feszülten várja, hogy értük is valaki elmenjen... s miután tudta, hogy senki sem megy értük, maga ment vissza néhány szabadságharcossal. Nem kezdett alkudozni, nem dőlt be az ávéhások hazudozó - halasztó trükkjeinek, kerek pereg megmondta Tóth alezredesnek, hogy innen a rabok 24 órán belül ki fognak menni. Mert ha nem, akkor nagy bajok lesznek! Tóth látta, hogy itt elsősorban az ő bőrét fogják kilukasztani és miután nem volt egy hős, kezét tördelve elrendelte, hogy a zárkákat nyissák ki. Ettől a pillanattól kezdve a börtön vezetését Füzesi vette át; - a rabok egy szabaduló bizottságot, alakítottak, melynek tagjai Dálnoki Veress Lajos, **Papp Zoltán**, Nádas Béla, Török Imre, Gorbics Béla, **Töttössy Miklós**, Schubert Antal, Kunder Antal, Kecsiz Edgár és Bársony Béla voltak -. Az újonnan alakult bizottság első határozata az volt, hogy egy három főből álló küldöttséget indítanak Budapestre és azok a Márianosztrai foglyok nevében bejelentik csatlakozásukat a Forradalomhoz. Az indítványt Kunder Antal volt miniszter terjesztette elő, azzal a megjegyzéssel, hogy a küldöttség tagjai kizárólag olyanok legyenek, akiket demokráciaellenes, összeesküvés, izgatás, hűtlenség stb. ügyben ítétek el. Indokolása az volt, hogyha olyanok is vannak a bizottságban, akiket háborús és népellenes ügyben állítottak bíróság elé, akkor esetleg megvádolhatják a Forradalmat, hogy régi horthysta tiszték, miniszterek, és politikusok játszottak abban vezető szerepet. Dálnoki Veress Lajos, vezérezredes (akit a magyar közösség perben ítétek el, tehát nem háborús ügyben), Gorbics Béla és Csihás László még aznap este el is indultak egy teherautón Budapestre, amelyet Füzesi bocsájtott rendelkezésükre.

Ezalatt a zárkaosztályon elkezdtek a személyi dolgok kiosztását és mindenki felcserélte a börtönök darócegyenruháját a saját civil ruhájával. Nagy problémát jelentett, hogy mit csináljanak a rabkórházban levő körülbelül 80 beteggel? Ezek közül vagy húszan olyan rossz egészségi állapotban voltak, hogy csak hordágyon lehetett őket szállítani. Füzesi ezeket sem hagyta cserben. A szobi teherautó telepről megfelelő számú teherautót irányított Márianosztrára és ezekkel az autókkal szállították el azután a rabokat Szobra. Az ottani állomáson már befűtve állt egy szerelvény, hogy elszállítsa őket Budapestre. A börtönből való kivonulás felejthetetlen élménye maradt mindenkinek. A rabok az összegyűlt ünneplő falusiak sorfala között hagyták el a börtön területét. A szeretetnek ilyen megnyilvánulásával senki sem számolt. A falusiak minden jóval étellel, itallal kínálták a most már civil ruhás rabokat és nem győztek azon csodálkozni, hogy a sok elítélt között gyermekemberek is vannak. Miért zárták be ezeket a fiatalokat, hallatszott mindenfelől és egy-két jól megtermett falusi csak kérdezte a rabokat, hogy mondják már meg, hogy kik voltak azok, akik rosszul bántak magukkal, mi majd meg tanítjuk őket... A közelben ácsorgó örök halálsápadtan hallgattak. De itt is, mint a többi szabadulásnál egyetlen őrt sem bántalmaztak. Senki sem kívánt egy új életet, egy szabaddá vált hazában avval kezdeni, hogy beszennyezze kezét egyik-másik szadista megfenyítésével. A humánus szabadságharcunk eme névtelen előharcosai tudták mivel tartoznak a Forradalom tisztaságát annyira féltő szabadságharcosoknak.

A szobi vasútállomáson a foglyok és az összegyűlt tömeg elénekelte a Himnuszt és a Magyar Hiszekegyet. Mindenkit elhoztak Nosztráról, még a súlyos betegeteket is. Amikor a vonat elindult, akkor érezték az emberek tulajdonképpen, hogy mindaz, ami volt, a múlt, a sok szenvedés megérte ezt a csodás, felemelő pillanatot: újra szabadok voltak.

Ezalatt mentek a jelentések, telefonok Márianosztra és a budapesti ÁVH központ között. Az ÁVH nem akarta ilyen könnyen feladni a harcot. Már Nógrád megye határán járt a vonat, amikor egyszerre megállt. Vasutasok jöttek, akik figyelmeztették Füzesít, hogy ne menjenek tovább,

mert Nógrádverőce és Vác között ÁVH-s egységek, szovjet és cseh katonasággal kiegészítve várják a vonatot. Sok tétovázásra nem maradt idő, a mozdonyvezető javaslatára elfogadták, hogy a vonatot Vác helyett Nagymarosra irányítják. Este volt, amikor a vonat befutott Nagymarosra. Tovább nem mehettek, Pestre nem akartak bemenni, miután a község forradalmi bizottsága ezt nem javasolta. Az egyedüli megoldás az maradt, hogy csónakkal átmennek a Dunán Visegrádra és onnan mindenki folytatja az útját haza vagy ahova menni akar. A helybeli munkások segítségével aztán még az éj folyamán át is szállítottak mindenkit Visegrádra. Négyszáztizenkilenc politikai fogoly szabadult így, egyetlen ember szolidaritásának, bátorságának és bajtársiasságának eredményeképpen.

Megfelel a valóságnak, ebben a formában leközölhető.

Albuquerque, 1984 május

Töttössy Miklós”

Töttössy Miklós Márianosztrán ismerkedett meg Dr. Papp Zoltánnal. Az 1970-es években többször is meglátogatta régi rabtársát Hollandiában.

Töttössy Miklós (1927. 5. 25. – Virginia Beach, 2007. 9. 6.) nagy sportember (kajakos), 1948-ban a magyar olimpiai csapat tagja volt. Közvetlen indulásuk előtt tartóztatták le, több viszontagság után végül Márianosztrára került. Szabadulása után résztvett a szabadságharcban. Politikai menekültként került az USA-ba., ahol számos világbajnoki csapat edzőjeként (kajak és birkózás) tevékenykedett. Résztvett négy olimpián mint sportoló, edző és fordító. Doktorátust szerzett a Sanford egyetemen, tanított és előadásokat tartott több egyetemen, többek között Queens College, New York, Catholic University Washington D.C. és University of New Mexico. Számtalan sport- és egyéb cikk írója. /

Papp Zoltán lakásán, Utrechtben, 1979 januárjában, röviddel halála előtt készült fénykép, Töttössy Utrechtben tett látogatásakor. Középen Papp Zoltán, jobboldalt Töttössy Miklós.

Töttösy géppel írott visszaemlékezésének utolsó oldala:

-4-

voltak azok, akik rosszul bánhtak magukkal, mi majd megánitjuk őket... A közelben a csörgő örök halálsápadtan hallgattak. De itt is, mint a többi szabadulásnál egyetlen ört sem bánatalmaztak. Senki nem kívánt egy új életet, egy szabaddá vált hazában avval kezdeni, hogy beszeny-nyezze kezét egyik-másik szadista megfenyítésével. A humanus szabadságharcunk eme nevtelen előharcosai tudtak mivel tartoznak a Forradalom tisztaságát annyira féltő szabadságharcosoknak.

A szobi vasautallomason a foglyok és az összegyűlt tömeg el-ene kelte a Himnuszt és a Magyar Hírszekegyet. ~~Ez utóbbi nem igen tet-szett a határon átjött cseh határolóknak és néhány magyar katonának.~~

Mindenkit elhozták Nosztráról, meg a súlyos beteget is. Amikor a vonat elindult, akkor érezték az emberek tulajdonképpen, hogy mindaz ami volt, a múlt, a sok szenvedés megérte ezt a csodás, felemelő pillanatot: újra szabadok voltak.

Ezalatt mentek a jelentések, telefonok Maranosztra és a buda-pesti AVH Központ között. Az AVH nem akarta ilyen könnyen feladni a harcot. Már Nograd megye határan járt a vonat, amikor egyszerre megállt. Vasutasok jöttek, akik figyelmeztettek Füzesit, hogy ne menjenek tovább, mert Nogradverőce és Vac között AVH-s egységek, szovjet és cseh ka-tonasággal kiegészítve várják a vonatot. Sok tetovázásra, nem ~~volt~~ ^{maradt} idő, a mozdonyvezető javaslatára elfogadták, hogy a vonatot Vac helyett Nagymarosra irányítják. Este volt amikor a vonat befutott Nagymarosra. Tovább nem mehettek, Pestre nem akartak bemenni, miután a közseg for-radalmi bizottsága ezt nem javasolta. Az egyedüli megoldás az ma-radt, hogy csonakokkal átmenni a Dunán Visegradra és onnan aztán mindki folytatja az útját haza vagy ahova akar, menni. A helybeli munkások segítségével aztán, meg az ej folyamán át is szállítottak mindenkit Visegradra. Negyszáztizenkilenc politikai fogoly szabadult így, egyetlen ember szolidaritásának, bátorságának és bajtársiasságának ~~köszönve~~.
← eredményeképpen.

Megfelel a valóságnak, ebben a formában leközölhető.

Albuquerque, 1984 május

.....
Töttösy Miklós

Emigráció

1956-ban, a szabadságharc leverése után hagyták el az országot. A Hollandiába került magyarokat szétesztették. Így került Enschedebe, ahol gyermekei is születtek. A család 1963-ban költözött Utrechtbe és halálukig ott élt a házaspár.

Családi kép, 1962. (Felesége, Beilshmiéd Éva és gyermekeik, Zoltán és Gyöngyvér)

Hollandiába kerülve a magyar doktori titulussal nem kapott munkát. Ezért ott is elvégezte a jogi egyetemet és doktorátust szerzett. Ezzel a végzettséggel sem talált munkát. Ezután még elvégezte a "de Hogere Textielschool De Maere" főiskolát summa cum laude-val. A textil/anyag területen szerzett szaktudással sem kapott munkát. Végül a holland vasúthoz került.

Szinte azonnal, ahogy Nyugatra érkezett, csatlakozott a hontalanságban élő magyarok szervezeteihez. Elsőként a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség (MKCsBK) tagja lett. Igazolványát Folkusházy altábornagy aláírásával 1957. február 11-én állították ki Salzburgban. 1962-ben meghívást kapott az akkor újraéledő Szent László Emlékbizottságba. 1969-ben a Szent László Társaság lovagjává avatták.

M. Kir. Cséendor Bajtársi Közösség

Nyilv. szám. 413

Tagsági Igazolvány

Carte de membre
Card of membership

Név: Dr. Papp Zoltán részére
Nom:
Name:

Rendfokozat:
Grade: m. kir. cséendor százados
Rank:

Született: 1914. XII. 4. Szombathely
Né:
Born:

Családi állapot: nőlen, nős, gyermek
Situation de famille: celibet., marié, enfants
State of family: single, married, children

Sajátkezű aláírás: *Dr. Papp Zoltán*
Signature:

Datum: Salzburg, 1957. febr. 11.
Date:

Goltvánszky Zoltán

A MKCSBK vezetője

S Z E N T L Á S Z L Ó E M L E K B I Z O T T S Á G

NATIONAL HUNGARIAN SAINT LASZLO COMMISSION

PRESIDENT: H. H. FIELD-MARSHAL PRINCE JOSEPH OF HUNGARY, ARCHDUKE OF AUSTRIA
DIRECTOR GENERAL: SANDOR SZÉLL, HOTEL DEL PRADO, MEXICO U. S. A.

Stuttgart-Bad Cannstatt, 1962. június 27.

Nagyságos

Dr. P a p p Zoltán esendőr százados úrnak,

U T R E C H T

Az elnökség hozzájárulásával és nevében bajtársi szeretettel meghivlak a Szent László Emlékbizottság németországi delegációja tagjai sorába.

A Szent László Emlékbizottság 1941-ben - hazai földön - kormányrendeletre alakult, folytatásaképpen a múlt században, 1861-ben Nagy-Károlyi Károlyi István gróf által életrehívott Szent László Társaság-nak 1954. június 27-én a hontalanságban élő tagjai ismét életrehívták és azóta működik.

Történelmünk folyamán mindig szükség volt Szent László lovagkirály bátor, harcias, hazáját és fajtaját szerető, Isteh-féltő szellemére, de talán sohasem volt annyira időszerű, mint ma. Tudjuk, hogy a 18. évszázad hontalanságunkban is honmentő harcotat mindig a legnagyobb magyar király szellemében teljesítették, ezért gondoltunk Rád, s szeretnénk, ha - szétszórta erdünk összefogásával - Veled együtt folytathatnánk harcunkat egy igazabb és szebb magyar jövőért.

Szent László Lovagkirály üsdöktől fogva a hontalanságban élő magyarok védőszentje. Üszentsége: IX. PIUS pápa 1863. március 13-án kiadott apostoli Brevejében ezt megerősíti, s - a régi Lovagrendek tagjaihoz hasonlóan - egyházi privilégiumokban részesíti a Társaság tagjait, s a hazátlan magyarok legnagyobb ünnepeinek Szent László napját: június 27.-ét jelöli. Hagyományaink szerint a magyar évszázadokban ugyanez a nap volt a magyar HŐSÖK ünnepe is.

Társaságunk célja: a legnagyobb magyar eszménykép: Szent László Lovagkirály szellemében a magyar hősiesség és eszményi magyar hagyományok ébrentartásával harcolni Hazánk felszabadításáért és a magyarságunk megmejtéséért.

Jelmondatunk: PRO PATRIA ET LIBERTATE !

Jelvényünk: Az Ősi Turul-madár a kettőskeresztes és hétsávós pajzsokkal.

Harci kiáltásunk: Az Ősi: S z e n t L á s z l ó S e g i t !

Bajtársi szeretettel:

Artés János
Artés János vezénylő százados,
a németo. és hollandiai Delegáció

vezetője
S-Bad Cannstatt, Zuckérbergstr. 123

Az Emlékbizottság a fenti elnevezéssel rendelkezők az Arpadok utcai elnökségben alakított magyar nemzeti szervezet, elnevezése jelvények stb. elnevezése, hogy ezek a címszó Szent László király és nem jelölnek, hanem csak kiegészítő jelölésnek. A szervezet elnöksége 1180 körül, a szervezet elnöksége pedig 1200 körül alakult ki, mert ez a cím a magyar nemzeti jelvények stb. elnevezése.

A SZENT LÁSZLÓ TÁRSASÁG

ISTENNEL

MAGYARORSZÁGÉRT ÉS A MAGYARSÁGÉRT
TELJESITETT KIVÁLÓ SZOLGÁLATAI

ELISMERÉSEKÉNT

DR. PAPP ZOLTÁN

URAT

SZENT LÁSZLÓ LOVAGJÁVÁ
AVATTA

AMINEK BIZONYSÁGÁRA ÉS
EMLÉKÉRE JELEN OKLEVELET KIADTA
AZ **ÚR** 1969 ESZTENDEJÉNEK
AUGUSZTUS HÓ 20 NAPJÁN.

[Handwritten signature]

RENDI KORMÁNYZÓ

[Handwritten signature]

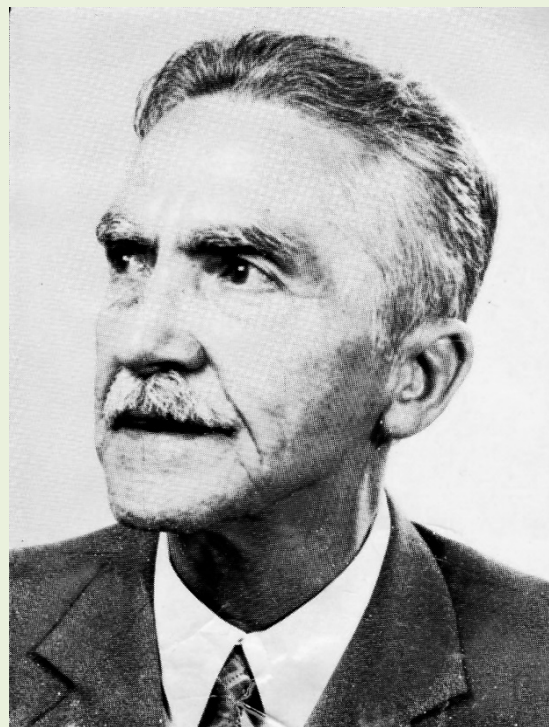
FŐSZÉKTARTÓ

JELEN OKLEVELET
KIÁLLITOTTA ÉS
412 SZÁM ALATT
NYILVÁNTARTJA.

Dr. Papp Zoltán és gyermekei, 1968.

Dr. Papp Zoltán és hitvese, Beilschmiedt Éva idősebb korukban.

Baloldalon Dr. Papp Zoltán csendőrszázados fia, Zoltán, holland rendőrszázados, 2004-ben a magyar állam kitüntetettje, feleségével, Dévényi Mariannával. Jobboldalon a csendőrszázados leánya, Gyöngyvér.

Dr. Papp Zoltán csendőr százados fia, családjával.

A magyar állam 2004-ben állami kitüntetésben részesítette aholland rendőrszázados Pap Zoltánt, a rendszerváltást követő rendőrségi átszervezésben nyújtott segítségért. Kérdéses, hogy tudták-e, hogy csendőr fiáról van szó?

Megemlékezés a Bajtársi Levélben

Halála után szép megemlékezés jelent meg a Bajtársi Levélben:

“Dr. Papp Zoltán szkv. m. kir. csendőrszázados, a volt pápai csendőrszárny parancsnoka, a holland állami vasúttársaság tisztviselője, nős, két gyermek atyja, Utrechben (Hollandia), rákbetegségben, hosszú szenvedés után 1979. III. 15-én 64 éves korában meghalt.

1914-ben, Szombathelyen született, iskoláit Sopronban, majd Budapesten, az egyetem jogi és államtudományi karán végezte, 1936-ban nyert doktori diplomát. Katonai szolgálatra a pécsi 4. h. gy. e-hez vonult be, hol 1940-ben zászlós lett. 1941-ben belépett a csendőrséghez, ahol hadnagy, főhadnagy, majd 1944-ben százados lett. Ez évben került ki a frontra és Bécsben esett orosz fogságba. 1950-ben hazakerült, mikor is népbíróság elé állították és 8 évi börtönbüntetésre ítélték. Vasúti munkások, diákok szabadították ki Márianosztráról 1956-ban. A szabadságharc leverése után Ausztriába, majd Hollandiába került a vasúthoz, hol tovább tanult. Diplomáját az utrechti egyetem 1965-ben elismerte.

Gyermekeit a nyugatnémetországi Burg Kastl magyar középiskolába járatta és tagja lett a szülői tanácsnak. Amikor az iskola léte, tanítási jogosultsága ellen támadás indult meg, mint meg nem alkuvó, hűséges magyar ember nyíltan állott ki az iskola védelmére. A támadás végül is meghiúsult, de utána bosszúból öellene tettek följelentést háborús bűncselekmény és neonácista mozgalomban való részvétel miatt. A holland főügyészség a feljelentést félretette és a hírverő lapoknak közölniök kellett teljes rehabilitációját is. 1979. II. 21-iki levelében még bizakodik, hogy “...ha egészségem megengedi, május végén leköltözzünk a burgenlandi Bernstein-be (Borostyánkő), ahol a múlt esztendőben elkészült a kis házunk...” Ez már – sajnos – nem következhetett be. A méltánytalan meghurcolás, az ezzel járó izgalmak Bajtársunknak a hadifogságban és a börtönben amúgyis meggyengült egészségét még jobban igénybe vették úgy,

hogy újabb operáció és kórházi kezelés vált szükségessé, melyekből kigyógyulni többé már nem tudott.

Búcsúztatása 1979. III. 17-én ment végbe az utrechti kórház ravatalozójában 140-150 gyászoló jóbarát, bajtárs és kartárs részvételével. Koporsóját nemzetiszín zászló takarta, melyen ott volt a család, valamint az Orbán József főtörm. által az MKCsBK nevében elhelyezett nemzetiszín szalagos koszorú. Jóbarátainak, honfitársainak virágjai koporsóját teljesen körülvették. Búcsúztatták Csont Norbert, mint presbiter, a Burg Kastl-i diákok, Tury Zoltán Ferenc a Burg Kastl-i gimnázium tanári kara, Kunéry István a csendőr bajtársak és a politikai foglyok nevében magyar nyelven. Holland nyelven beszélt R. Gerritse N.S. a holland vasutak főnöke a vasúttársaság és a kollégák nevében, mely magyar fordításban az alábbiakat tartalmazta:

“Most, amikor ilyen hamar búcsút kell vennünk barátunktól és kollégánktól, Papp Zoltántól, két gondolat foglalkoztat minket. Először az, hogy Papp Zoltánról úgy emlékezzünk meg, mint a mai idők áldozatáról, annak az értelmetlen erőszaknak az áldozatáról, mely ez évszázadban Európában pusztított. Már születési éve is, oly hamar az I. Világháború kezdete után, vészujjzó volt. Ezután a gazdasági krízis évei következtek, majd a II. világháború, melynek végén hazája és vele együtt Ő is a totalitárius rendszer áldozata lett, mely az emberi életet és az emberi méltóságot alacsonyabbnak tartja, mint talán egy rovarét, melyet lábunkkal eltaposunk. Több ízben tanúskodott Papp Zoltán arról a fájdalomról, melyben részesült, melynek csak akkor lett vége, mikor 1956-ban Magyarországon forradalom tört ki az elnyomók ellen.

Ő felszabadult, de hazája sajnós nem. A szabadság éveiben is élete végéig üldözte a gyűlölet. Mi, akik Őt jól ismertük, tudjuk mindez mennyi fájdalmat okozott Neki. Éppen ezért nagy kár az, hogy figyelmeztető hangja most örökre elhallgatott. A holland ifjúság ugyanis túlértékeli a kommunizmus tanait és jobban hisznek abban, mint a demokráciában, melyben mi itt élhetünk. Másodszor pedig Papp Zoltánban azt is látjuk, hogy hogyan tud szellemi erő brutális erőszak felett diadalmaskodni. Sohasem kapitulált ellenségeivel szemben. Ez a szellemi erő tette számára lehetővé, hogy minden korlátozás ellenére – száműzetés, idegen nyelv, már magasabb életkor és felnövő család – akadémiai címet nyerjen el. Ugyanezt az erőt mutatta ki megsemmisítő betegsége ellen is, mely különösen utolsó éveiben gyötörte. Erre gondolva csak csodálatunkat fejezhetjük ki.

Asszonyom és Gyerekek! Keserű az ilyen veszteséget hordozni. Vigasztaló szavak itt nincsenek és nem elégítenek ki. Csak egyetlenegy gondolattal tudunk itt élni: Ő, Akinek nyugalmat nem adtak itt sohasem, ott megtalálta nyugalját. Reméljük, hogy ott több nyugalmat és könnyőreltet kap majd, mint itt a földön az emberektől kapott”

A végső imát jóbarátja Hegyi György, a helybeli r. k. lelkész mondotta magyar és holland barátai nevében. A szertartás során az erdélyi és a magyar Himnuszot játszották, s a Szózáttal ért véget. Holttestét elhamvasztották. Hamvait a borostyánkői kis temetőben új házuk közelében helyezték örök nyugalomra 1979. VII. 24-én.

Gyászolják özvegye, szül. Beilschmiedt Éva, leánya Gyöngyvér, fia Zoltán, jóbarátai, bajtársai.“
([Bajtársi Levél 1979. 2. sz. július-december, 73-76. o.](#))

Dr. Papp Zoltán neve szerepel Kováts Andor: *Oroszországi tiszti hadifogoly címtár c.* Kecskeméten (Első Kecskeméti Hírlapkiadó és Nyomda), 1948-ban kiadott könyvében, mely szerint akkor éppen az Oránki-Monasztirkai hadifogoly táborban volt. A kiadvány 2725 nevet tartalmaz. Ennél sajnós jóval többen voltak szovjet fogságban.

Dr. Papp Zoltán ravatala és sírja, Bernstein, Ausztria. Sírkövére ez a számára fontos és nagyjelentőségű gondolat lett vésve:
„Menj Nyugatra, de soha ne feledd, hogy Keletről jöttél!” *(Juliánus Barát).*